Ч. 168. Пятниця 9 серпня (27 липня) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Тоасти монархів в Свінемiндс. — Ізвольский о з'їзді монархів. — З Балканьского півострова. — Туреччина а Персия.

Тоасти обох монархів, виголошені на прощальнім пирі в Свінемiнде, звернули загальну увагу на себе, а то з двох взглядів: раз для того, що офіцияльно було згори заповіджено, що не буде ніяких тоастів, а відтак і сам зміст тоастів показав ся того рода, що обох монархів звели не лиш само споріднене, але й інтереси репрезентованих ними держав, хоч се послідне не могло бути для нікого несподіванкою, бо годі преці припускати, щоби цар в так важких для него і єго держави хвилях не мав нічого пильнійшого, як лиш дбати про етикету і задля того віддавати візиту. Що стріча в Свінемiнде мала велике значінє політичне, що там поружено й внутрішну справу Росиї, о тім, здаєсь, нема й сумніву і се нехай собі деякі услужні політики й сто разів заперечують, то ніхто їм того не повірить. Атже навіть самі монархи в своїх тоастах не могли здержати ся від того, щоби їм не надати глубшого характеру політичного. На прощальнім пирі, який відбув ся на корабли „Штандарт“, промовив перший цар Николай і сказав:

„Я щасливий, що маю отсю нагоду подякувати Вашому Величеству за так сердечне принятє і дати вираз цілій вартости, яку кладу на дальше треванє відносин переданої нам дружби і спорідненя, котрі були заєдно тісною звязию межи нашими домами і краями.

„Побувши з живим інтересом і великим подивом на маневрах красної фльоти, підношу мою чарку на здоровлє цісаря Вільгельма, найвисшого шефа сеї фльоти і на успіх хороброї німецкої маринарки“.

На то відповів цісар Вільгельм:

Вашому Величеству висказую мою сердечну подяку за лише що висказані ласкаві слова, що дали вираз дружбі, яка сполучає нас і наші краї.

Єсть то перший раз, що моя фльота під командою мого брата мала честь маневрувати перед Вашим Величеством. Слова признаня Вашого Величества будуть жити дальше в серцях моїх офіцирів і залоги.

Ми всі проникнуті бажанем, щоби Вашому Величеству судило ся розпочату будову российскої фльоти довести успішно до кінця.

Як Ваше Величество так і мене наповняє гадка незмінної дружби наших домів і наших народів. Тота дружба перебула більше як сто літ, она сполучає нас нині і буде дальше тревати.

Підношу мою чарку на благо цісаря Николая. Є. Величество цісар российский, Гурра!

При сій нагоді не від річи буде пригадати, які родинні звязи сполучають обох монархів, тим більше, що вже й третий свояк, анґлійский король Едвард, єсть в дорозі: цісар Вільгельм єсть сином помершої цісаревої Вікториї, сестри короля Едварда а матїр царя Николая єсть сестрою анґлійскої королевої Александри.

Российский міністер для справ заграничних, Ізвольский, в розмові з кореспондентом „Times-a“ зазначив також, що з'їзд в Свінемiнде мав передовсім родинний характер, та сконстатував, що положенє ані в Европі ані на далекім Всході не дає причини до ніякої обави. Що же до марокканьскої справи, то сказав Ізвольский, що німецкий посол в Парижи одержав як найбільше вдоволяючу заяву як що до самої справи так і що до натури акциї, до якої постановила взяти ся в Касаблянці Франция спільно з Іспанією а зі сторони німецкої не побоюють ся ані не припускають ніяких комплікаций. Роботи конференциї в Газі добігають до кінця завдяки прихильному становищу держав, котрі мають ріжні погляди о обмеженю

---

3)

Жебраки і жебрацтво.

Після Єнча, Поліяна і др. — написав К. Вербенко.

(Дальше).

Попереду згадали ми про характеристичний факт, що французскі жебраки орґанізують ся, хотять сполучити ся в товариство, синдикат, для оборони своїх інтересів. Яких інтересів, се понятно для кождого; але від кого хотять они їх боронити? Правдиві каліки хотять боронити ся від фальшивих: від сліпих, що видять і від глухо-німих, що чують і говорять; від епілептиків, що впавши на землю, точать з рота піну, але — з мила; від тих, що без руки, бо єї ховають; що куляві, бо мають ногу так звязану, що дійстно не можуть нею станути. Можна собі тепер подумати, які розміри прибрало жебрацтво у Франциї, коли там аж жебраки против жебраків стають до борби.

Почин до тої орґанізациї вийшов з Марсилиї, а гадку до того піддав якийсь Роазен, каліка без одної ноги, котрий одного разу ставав в Альжирі до перегонів з другими кулявими і одержав першу нагороду. Він то скликав в Марсилиї в цьвітни сего року збори правдивих каліків, на котрих явило ся 26 нещасливих єго товаришів. На зборах тих явив ся був також і один журналіст, але не каліка, і він то подав звістку о тих зборах. Журналіст той спитав Роазена: Нащо вам того синдикату? А Роазен відповів єму: „Хочемо виступати против фальшивих жебраків і тих, що визискують дітий. Є жебраки, котрі визискують дітий а за то платять їх родині по 7 франків на місяць. Хочемо стануги до борби з підприємцями жебрацтва, котрі уставляють фальшивих каліків на деякі становища“.

Засіданє було коротке. Президентом вибрано Роазена у ухвалено слідуючий устав: §. 1. Кождий член синдикату мусить бути Французом. — §. 2. Члени синдикату не сьміють ані співати, ані деклямувати: пісень або поезий против правительства, против урядників, против поліциї, против праси і против якої не будь віри. Параґраф сей ухвалено одноодушно. — §. 3. Обовязком кождого члена єсть доносити властям про кождого фальшивого жебрака. — §. 4. Щоби можна належати до синдикату, треба бути дійстним калікою або бодай мати якусь видиму недугу. — §. 5. Жінки каліки або недужі мають право належати до синдикату. — §. 6. Ніякий член дирекцийного комітету не сьміє побирати платні. Крім того заявили всі присутні на зборах каліки, що не будуть ходити на робітничу біржу, бо она социялістична. Синдикат хотів, щоби власти єго зараз затвердили і в сій ціли вислав делеґацию до префектури, але там сказали, що се прийдесь дуже трудно. Делеґация постояла тоді довший час перед префектурою, бо хотіла особисто поговорити з префектом, котрого під той час не було дома. Мимо того делеґация не надармо тут стояла, бо прохожі щедро наділили єї милостинею.

Збори в Марсилиї позістали, видко, без успіху, бо другі такі збори правдивих каліків скликано в липни до Парижа. Проводирем на сих зборах був катаринкар Дуссіню, чоловік енерґічний, котрий в 1888 р. стратив обі ноги. На сих зборах явили ся також оба головні проводирі жебраків з Марсилиї, Роазен і Карліє, з котрих кождий має лиш ліву ногу. Мимо того ішли они пішки з Марсилиї, щоби по дорозі звертати на себе увагу а тут особисто предложити справу президентови міністрів Клемансо. Здає ся однак, що й сим разом не вділяли нічого, бо для п. Клемансо було пильнійше втихомирити збунтованих винноробів, як займати ся синдикатом жебраків.

А тепер придивім ся близше французским жебракам, іменно же їх париским типам. В нинішнім Парижи — каже один знаток париских відносин — єсть далеко більше біди й нужди, як би то здавало ся неодному чужинцеви, що знає Париж лиш з єго пишних палат і богатих строїв тих, що в них жиють, і котрий находив ся лиш по париских бульварах а не заглянув ніколи до Бельвіль і Ґренель та не має й понятя о тих поганих, тісних і вонючих норах, в котрих при червонавім сьвітлі ґазової полумини сидять десятки людий і сперши голову на брудний стіл або перевісивши єї через опирало крісла, хропуть, уважаючи собі за щастє, що могли ще бодай такий знайти для себе нічліг.

Неодин ситий париский міщух, вдоволений самим собою, каже, що нині ніхто не гине з голоду, коли тимчасом невідрадна дійстність показує инакше. Недавно тому на однім з бульварів впала на землю якась бідно, хоч порядно

зброєня. Ся справа буде в дружній дорозі полагоджена.

Наконець сказав Ізвольский: На далекім Всході по підписаню послідної росийско-японьскої угоди станули відносини межи Росиєю а Японією на солідній основі а загальний мир по заключеню угоди межи Росиєю а Анґлією, до чого небавком прийде, буде ще більше забезпечений. Німеччина не мала ніколи ні найменшої потреби мішати ся в якій небудь формі до внутрішних справ Росиї. Не треба й казати, що стріча в нічім не зміняє тих відносин, які Росию вяжуть і які сполучають Німечнину з иншими державами. Річ ясна, що стріча монархів причинить ся лиш до консолідациї мира і до усуненя всего того, що доводило до непорозуміня межи державами як в Европі так і в Азиї.

Болгарска аґентия телеґрафічна оголосила слідуючий комунікат: Чутка, після котрої кн. Фердинанд з нагоди двайцяти роковин свого вступленя на престол проголосить независимість Болгариї і прибере титул короля, єсть зовсім безосновна. Чутка ся, котру пускає в сьвіт одна часть европейскої праси, єсть злобною видумкою походячою з тенденцийного жерела. Кн. Фердинандови, котрий так неутомимо сповняє свою високу місию, стоять тепер перед очима инші обовязки супротив болгарского народу і він не може займати ся формальностями і справою титулів та справами особистої честелюбивости. Болгария і єї князь боронять на всході справи поступу і людяности та не мають иншого як лиш сей благородний ідеал перед очима.

З Константинополя доносять, що чутка о зраненю в обі ноги анґлійского відпоручника, що служить при жандармериї в Македониї, полковника Еліота, єсть неправдива, єго зранено лиш в одну ногу і то легко. Впрочім уважають цілу сю справу за маловажну і не привязують до неї ніякої ваги. Також неправдою єсть, мов би Анґлія изза сеї причини поробила або хоч лиш наміряла поробити якісь кроки у турецкого правительства.

Що було причиною недавного нападу турецкого войска на перских підданих в їх власнім краю, доси ще не вияснило ся. Перский делеґат в Ґазі каже, що коло Урмиї може на яких 40 кільометрів від турецкої границі, отже без сумніву на перскій стороні, стояв відділ перского войска, кавалерия і піхота, вислані в погоню за ватагою якихсь розбишаків, підозрених о то, що убили якогось американьского сьвященика. Перске правительство хотіло дати сатисфакцию Сполученим Державам і покарати виновників і в тій цїли попросили помочи турецкого правительства. Як і длячого прийшло опісля до нападу турецкого войска на перский відділ, не знати.

З Тегерану доносять, що згадана повисше подія на перско турецкій границі заострила ще непевність положеня в Персиї. Медшліс (парлямент) не знає ради, міністерство не має власти, а армія не має гроший. Єсть загальний погляд, що згадану подію викликав таки сам шах в спілці з реакцийною партиєю, котра хотїла би довести до якоїсь межинародної запутанини. Наміром їх єсть показати сьвітови, що конституция в Персиї єсть неможлива, а відтак і не допустити до основаня народного банку, котрий забезпечив би повагу Медшліса.

Новинки.

Львів, дня 8-го серпня 1907.

— З краєвої Ради шкільної. П. Міністер просьвіти посунув до VIII. кляси ранґи між иншими професорів шкіл середних: дра Ів. Копача, дра Евст. Макарушку і Гр. Наливайка при рускій ґімназиї у Львові; Ів. Мануляка при рускій ґімназиї в Перемишли; Зен. Екгардта при ґімназиї в Самборі; Пет. Репнїйского при рускій ґімназиї в Тернополи. — Краєва Рада шкільна іменувала заступниками учителів в школах середних: Ів. Ґольдгаммера в ґімназиї в Золочеві; Алекс. Рутковского в V. ґімн. у Львові; Ераз. Левицкого в II. ґімн. у Львові; дра Йоах. Райнгольда в реальній школї в Станиславові; Андр. Новака в ґімн. в Стрию; Бол. Півоньского в ґімн. в Самборі; Кар. Папе в V. ґімн. у Львові; — перенесла заступників учителів в школах середних між иншими: Алекс. Пашкевича з рускої ґімназиї в Тернополи до школи реальної в Тернополи; Меч. Дашиньского із школи реальної в Станиславові до I. школи реальної у Львові; Йос. Врублєвского з II. школи реальної у Львові до школи реальної в Станиславові.

— Дрібні вісти. На замарстинівскім оболоню будуть відбувати ся войскові вправи в стріляню острими набоями в днях 16, 23, 24 і 31 с. м. від 7 год. рано до 1 пополудни. Через той час буде замкнений вступ до сусїдних лїсів і піль, а на знак небезпечности буде вивішена чорно-жовта хоругов на найвисшій в тих сторонах точцї. — В селї Пещанка, царициньского повіта в Росиї, вибухла джума: від дня 10 до 20 липня було там 8 случаїв занедужаня. — В Личаківскім парку напали якісь два драби на п. Петра Милашевского і видерли єму з кишенї полярес з двома коронами. — В Стрийскім парку знайдено полярес бронзовий з 7 кор. і 42 сот. та 4 марками почтовими. Полярес той зложено на поліциї.

— Земля на парцеляцию. Парцеляцийний банк у Львові переводить парцеляцию маєтности „Верхняньский лїс“ в калускім повітї. Сї добра положені півтора милї від Калуша і виносять 204 морґів рілї, сїножати і лїса. Орні ґрунти повстали з недавного корчунку. Почва пшенична, урожайна лїси мішані, переважно будівельна дубина. Інформациї уділяє п. Йосиф Кобак у Верхняньскім лїсї, п. Неґівцї.

— Просьба до Впов. пп. лїкарів-Русинів у Львові. Товариство руских слуг і зарібників „Сила“ у Львові, що поставило собі метою згуртувати і з'орґанізувати низші верстви руского львівского населеня і прийти єму з моральною і материяльною помочию, розпочало вже другий піврік своєї діяльности. Задача товариства є вже тепер, та й за будуче буде далеко тяжша чим була в першім півроцї єго істнованя, головно тому, що по постановам статута члени, котрі через 6 місяців належали до товариства і правильно платили вкладки, мають право на случай недуги до безплатної лїкарскої помочи і до запомоги, а їх родини на случай смерти члена, мають право до запомоги на похорони. Товариство наше, котре стоїть власними силами, в перших початках своєї діяльности не розпоряджує ще такими фондами, щоби могло без остраху чекати, які обовязки вложить на него найблизша будучність. Тому вже заздалегідь — не знаючи, чи будемо в силї покрити в сім першім роцї всї евентуальні видатки — звертаємось отсею дорогою до Впов. пп. лїкарів-Русинів замешкалих у Львові з просьбою, щоби зволили прийти нам в поміч, уділяючи в случаях потреби нашим членам лїкарскої поради, чи то (бодай в сім першім роцї єствованя товариства) безплатно, чи за мірну оплату. Ми не сумніваємо ся, що Впв. пп. лїкарі зволять вислухати отсю нашу уклінну просьбу і просимо ласкаві зголошеня враз з условями слати до Виділу товариства руских слуг і зарібників „Сила“ у Львові, ул. Бляхарска, ч. 11.

— Труп в куфрі. Дня 6 с. м. о 5 год. 40 мін. рано приїхали на дворець в Марсилїї поїздом із Монте Карльо якийсь пан лїт може за шістдесять і якась панї. Они дали двигареви зелїзничому свої куфри і посьвідки пакункові з тим приказом, щоби він якийсь великий куфер надав під їх адресою до Льондону на дворець Черінґ Крос. Пара тота поїхала відтак до готелю „ді Лювр е де ля Пе“.

убрана дївчина. Коли прохожі збігли ся єї ратувати, мала она ще на стілько сили, що промовила: „Їсти! їсти!“, але заким їй можна було дати чим покріпити ся, она померла. Лїкарі опісля ствердили, що, она померла з нужди і голоду! А що то кого обходить? То якась порядна, але звичайна собі дївчина. На таких не лиш в Парижи, але й деинде не зважають. О таких нема що говорити. Важнїйше преці застанавляти ся над тим, чи тоті блискучі камінцї у театральної красавицї, в яких она послїдного вечера виступала, справдї правдиві і яку представляють вартість та від кого она їх дістала, від князя чи від ґрафа, або чи той росийский радник в Брестї украв дїйстно синий диямант у жінки того ґрафа, у котрого перебував в гостинї, чи нї.

Між новинками в ґазетах можна нераз вичитати, що якісь старі люди, котрі не могли вже працювати, зробили собі смерть ґазом з вугля або кинулись в ріку, бо не мали відваги пуститись на жебри. Але иноді можна з новинок і таке довідати ся, що в сїннику померлого жебрака, повнім мерви, або в єго лахмотю знайдено сто тисячів франків банкнотами й цїнними паперами. То правда, що се виімковий случай, але й то належить до великої рідкости, щоби фаховий жебрак відбирав собі житє. То робить досить часто лиш бідний і длятого хтось по части справедливо сказав, що жебрак бідного убиває.

В Парижи такі жебраки, що ходять від хати до хати, подібно як у нас, належать до рідкости, бо дверник або єго жінка, що знають ся на своїх людях, викидають їх зараз за дверї. А всеж-таки єсть й такі, що ходять по хатах, лиш ті належать вже до аристократиї будучности: то нїби нещасливі, що потерпіли із за своїх монархічних переконань, котрим колись може усьміхнути ся красша доля і котрим длятого треба тепер подати якусь поміч. Инші знов використують релїґійні чувства особливо дам з висших кругів. Ще инші приносять любителям псів малі песики на продаж і аж плачуть, коли їх хтось не хоче купити. За то таких жебраків, що на улицях не дають людем спокою, єсть в Парижи далеко більше, як по инших великих містах европейских. Поступаючи методично, можна би сих жебраків подїлити на дві великі кляси. До першої кляси належать, так сказати би, соромливі жебраки, котрі „не жебрають“; нї, они встидають ся того, они лиш „заробляють“ собі, хоч їх робота не має для нїкого нїякої вартости. До другої кляси належать звичайні, прості жебраки, котрі вже не встидають ся витягати руки. Подїл сей можна уважати за важний для всїх жебраків взагалї, хоч би й для наших, бо жебрацка культура, коли можна так сказати, поступала в новійших часах від заходу. Пригадаємо лиш, що н. пр. катаринкарів у нас ще з початком другої половини минувшого століття нїхто не знав а нинї вже їх повно в кождім місті, ба они вже перенесли ся й до Росиї, де їх ще перед кільканайцяти роками зовсїм не було. Замість катаринок входять тепер вже в моду навіть фоноґрафи.

До соромливих жебраків Парижа належать насамперед всїлякого рода артисти, передовсїм люди музикальні. Тих чейже якось нїяково називати жебраками. Перед домом являє ся від часу до часу якийсь старший мужчина в зеленаво-чорнім довгім сурдутї а з ним якийсь молодець в ясній камизельцї і в панамскім капелюсї, загненім після моди з одного боку до гори; мужчина той грає несогірше на скрипцї а молодець дає почути свій красний і добре вишколений теноровий голос. Мабуть були то колись ученики консерваториї, котрим не стало средств до дальшого образованя або котрі внаслїдок якихсь обставин збили ся з тої дороги, на котру були первістно вступили. Підчас своєї продукциї они нїби й не видять, як сиплють ся для них гроші на землю; пізнїйше збирають їх, розклонюють ся мовчки і з цїлою повагою відходять. То ще білі круки між артистами того рода, бо музикальні продукциї тих соромливих жебраків бувають майже завсїгди такі, що хоч втїкай; звичайно приходить ся слухати розстроєних і пискливих катаринок, завмираючого або хрипливого голосу беззубих старик, фальшивих тонів розпатланих женщин і т. п. Неодин кидає таким артистам кілька сантимів (сотиків) лиш длятого, щоби увільнити ся від тої примусової приятности.

(Дальше буде).

Двигар знов передав той куфер послухачеви Попови, а той хотів о 10 рано надати куфер і забрав ся до роботи. Коли забирав куфер на тачки, побачив, що крізь дірку від ключа капають каплі крови. Перепуджений тим дав зараз знати комісареви поліциї. В присутности комісаря отворено куфер і знайдено в нім тіло якоїсь жінки без голови і ніг. Тоді пішла поліция до того готелю, де ті обох заїхали і арештувала їх. В иншім куфрі, котрий они мали при собі, знайдено голову і ноги трупа. Перед судиєю слідчим візнали они до протоколу, що називають ся Ґольд і мешкали в Монте Карльо у віллї Менесімі, випирають ся однак, мов би то они допустили ся того злочину. Они кажуть, що лиш случайно знали убиту людину з лиця, бо виділи еї часто в сальонах дому гри в Монте Карльо. Минувшої неділї прийшла була тота дама до них і хотіла позичити собі гроший. В тій порі, коли она у них перебувала, впав до них якийсь чоловік, мабуть любовник тої дами і застрілив еї. Щоби не впало на них підозріне, що то они допустили ся того убийства, постановили они в якийсь спосіб спрятати трупа. До Монте Карльо вислано слідчу комісию.

Дальші доходженя виказали, що убита була Шведкою і називала ся Тереса Віллем Була то дівчина з так зв. півсьвіта, красавиця літ 37, котра проживала в Льондонї і що літа приїздила до Монте Карльо, щоби тут бавити ся і других забавляти. Она була знана під прибраним іменем Емми Лївей. З супругами Ґульд знала ся она добре і жила з ними в дружбі. Старий Ґульд розповідав насамперед, що Шведка прийшла була до них в неділю позичити 500 франків і тоді то еї любовник, якийсь Буркер, убив. З обави, щоби на них, Ґульдів, не впало підозріне, він порізав трупа на кусні і сховав до скрині. Пізнійше однак змінив Ґульд свої зізнаня і сказав, що его не було тоді дома, як Буркер убив Шведку. Противно же зізнала Ґульдова; она каже, що убийник в їх присутности впав до комнати і кинув ся з ножем на дівчину та кликнувши: „Ти нужденнице, ти мене зруйнувала! Маєш месть за то!“ пробив еї ножем. Що опісля стало ся она вже не памятає, бо зімлїла. Ґульд знов перечить жінцї, але признає, що то він порізав трупа дівчини і розповідає, як то зробив. Уживав до тої роботи малого кухонного ножа і ручної пилки. Насамперед розрізав їй черево і виймив всї внутренности з тїла та кинув до виходка; кадовб запакував до куфра а голову і ноги віз з собою і хотів вкинути до моря.

Обдукция тіла показала, що убиту мусів хтось з заду держати за руки, підчас коли друга особа з преду пробила їй ножем черево. На руках видко було сліди від натисненя пальцями а рана на череві була страшна. По смерти порізано трупа на кусні. В куфрі був труп запакований зі штанами і камізелькою Ґульда. Крім того знайшли ся ще в куфрі вахляр і розломаний цвікер, власність убитої. Пан і пані Ґульд убрані елеґантно; він має літ 65 а она 60. Як тепер доносять з Монте Карльо, то може бути, що Шведку убив еї любовник Буркера. Буркера дійстно відшукали і арештували. Его відставлять до Марсилії, але тим ще не вияснить ся історія злочину, головно-же роля, яку в убийстві грали Ґульди. Загально припускають, що Ґульди в спілцї з Буркером допустили ся убийства.

— **Звістна справа шпигуна Котляревича**, котрий називав себе також ґр. Зелїньским або Криловом, стане небавком перед судом, а тоді покаже ся, що то за пташки дістали ся до клітки. Колишній ґр. Зелїньский признав ся остаточно, що він називає ся Людвик Котляревич. Тепер веде ся ще слїдство против якогось Валентия Василевича Авдеева, котрого арештовано на двірци, а котрий вмішаний також в справу Котляревича.

— **Опришки в поїздї.** Як доносять російскі ґазети, дня 29 липня с.р. виїхав з Київа до Волочиск пасажирский поїзд, в котрім їхав касиер тростянецкої цукроварні Михайло Королев. У ваґонї, де їхав Королев, помістилось напроти него кілька людий, які довгий час пиячили. Коли поїзд проминув Боярку, два опришки крикнули: „Бомбисти сюди! До дверий!“ Зараз же до ваґона увійшло 6 людий з револьверами в руках. Два опришки, що були проводирами шайки, кинули ся до Королева і почали стріляти до него з бравнінґів. Облитий кровою, касиер упав на підлогу, не вспівши витягнути свого револьвера. Саме в той час двері ваґона відчинили ся і до ваґона увійшло двох молодших і один старший кондуктор. Они явили ся для контролї білетів і мусіли бути сьвідками рабунку, бо опришки загрозивши їм револьверами, не пустили їх. Побачивши, що Королев уже не може боронити ся, розбишаки нахилили ся до него і швидко стали здоймати з него широкий шкіряний черес. Коли черес був у них в руках, один з розбишаків крикнув: „Готов“, а другий підійшов до бремзера Вестингавзена і задержав поїзд. Розбишаки швидко вискочили з ваґона і кинули ся втїкати в ліс. Скоро лиш поїзд прибув на стацию Фастов, раненого касиера зараз перенесено до зелїзничої ждальні і покликано лікаря. Показало ся що Королев мав три рани з лївого боку голови, а дві рани в грудех. Зараз телеґрафічно дано знати до міста Василькова і звідтам вислано драґонів обшукати весь ліс до самої Боярки. Цїлу ніч їздили драґони по лїсї і задержали двох молодих людий, але поки що не відомо, чи мають они що спільного з рабунком; они признали ся лиш до того, що приїхали з Киева. Показало ся, що у Королева ограблено 30.000 рублїв, які мав в чересї.

Телеґрами.

Льондон 8 серпня. Палата послів: Пос. Річерт з партиї робітничої інтерпелював секретария державного, чи повідомив він российске правительство о тім, що Анґлія відказує союза з Росиєю в якій небудь формі, скоро народови российскому не буде признана свобода. Іменем секретаря державного Ґрея відповів підсекретар в дусї відмовнім, покликуючись на то, що Ґрей вже раз заявив, що внутрішні справи Росиї не можуть входити в рахубу підчас переговорів між обома державами. Впрочім справа союза зовсїм не стоїть на порядку дневнім.

Петербург 8 серпня. З причини численних случаїв холери в Самарі, заряджено в Петербурзї відповідні средства осторожности.

Петербург 8 серпня. Цар надав віденьскому амбасадорови российскому у Відни кн. Урусови з нагоди его 50-літного ювилею ордер Александра Невского з брилянтами.

Петербург 8 серпня. (П. А.) Чутка, ширена заграничними ґазетами о убитю варшавского ґен.-ґубернатора Скаллона, есть безосновна.

Танґер 8 серпня. (Б. Райт.) Султан Могамет-ель-Торрнес повідомив послів, що не єсть одвічальний за безпечність Европейців поза Танґером, позаяк серед Марокканців настало велике заворушенє з причини бомбардованя Касаблянки. — З доброго жерела зачувати, що францускe посольство повідомило власти, що для охорони послів буде висаджена на беріг сторожа на случай, коли би прийшло до розрухів.

Тегеран 8 серпня. З причини послідних подій на перскій границі межи перскими а турецкими войсками доносять, що відділ турецкого войска дійшов аж до християньского села Меван, де збурив церков і забрав около 90 людий, між ними богато жінок і дітий в неволю. З сеї причини настав серед перского населеня переполох а богато осіб сховало ся до российского консуляту.

Курс львівский.

Дня 7-го серпня 1907.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	568·—	570·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	103·—	116·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	557·—	563·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	110·50	111·20
Банку гіпот 4½%	99·20	99·90
4½% листи застав. Банку краев.	99·70	100·40
4% листи застав. Банку краев. .	95·10	95·80
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	97·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	95·—	95·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·80	97·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	99·70	100·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·50	94·20
Позичка краев. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	94·50	95·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	93·20	93·90
IV. Льоси.		
Міста Кракова	85·—	95·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	44·10	46·10
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	26·25	28·25
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	68·—	72·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	20·45	22·45
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·30	11·43
Рубель паперовий	2·52	2·53
100 марок німецких	117·77	117·97
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Крехонецкий.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).